

באר יצחק

א. "וירא וירץ לקראתם" מאחר שטרם נתרפא הכיצד הצליח לרוץ לקראתם, והוא בשיא חוליו ביום השלישי למילה?

אלא שאותו מלאך שנשלח לרפאו, לא הגיע למלאכת הרפואה עם סמים ותרופות בידיו, רק בעצם הופעתו אצל אברהם נתקיימה שליחותו, ונתרפא. נמצא שתכף שהרים אברהם את עינו "וירא" את המלאכים, מיד נתרפא, לכך "וירץ לקראתם".

החפץ חיים

ב. "ויקח נא מעט מים" עוד הוא מרבה לכבדם בכל טוב, עוגות חמאה וחלב, ולשונות של בקר, אומר הוא "ויקח נא מעט מים", וכי דווקא במים היה מקמץ?

מעשה מסופר בהג"ר ישראל סלנטער, שבאכסניה שהתאכסן בה הגישו לו מים לנטילת ידים, ונטלם בצמצום רב. לתמיהת השואלים השיב, כי נזהר הוא מלהטריח את המשרתת, - שעל פי רוב היא יתומה או אלמנה- ללכת לשאוב עוד מים.

אברהם אבינו אף הוא נהג כך, כל שאר המאכלים שהשתדל לרוץ ולהביאם בעצמו, נתנם בריוח ולא בצמצום, לכבוד האורחים. לא כן המים אותם הביא ע"י שליח, כדברי רש"י, לכך ביקש "ויקח נא מעט מים", כי על חשבון השליח איננו רשאי להיות צדיק הרבה.

רבי יעקב ניימן

הידר: מה יש לך ואתה לא יודע כמה? (תשובת הנבוא שבווע הנבא בעז"ה)

תשובת פרשת לך לך: **מה יורד וגורם שעולה משהו על ידי כך** – יורד גשם ועולה צמחים

בדיחה: פעם נכנס אדם לבנק וראה שיש תור גברים ותור נשים. הוא ניגש אל המנהל ורטן בפניו – 'מה זה פה בנק דתי?!'. ענה לו המנהל – 'מה פתאום'. שאל האיש – 'למה יש תור נפרד לגברים ותור נפרד לנשים?'. אמר לו המנהל – 'זה לא נשים וגברים זה פשוט תור להפקדות ותור למשיכות'...

שנורר אחד נצפה שהוא קונה כרטיס לוטו בארה"ב שהזכיה בו היא מאה מליון, שאלו אותו מה תעשה אם תזכה? הוא ענה שאם הוא יזכה, הוא יתקין מעליות בכל ניו יורק כי אין לו כח לעלות כ"כ הרבה מדרגות כשמשנורר.

קנס זה מס על מה שאתה לא בסדר. מס זה קנס על מה שאתה בסדר.

רפואת שלימה

פאב עיניים: לובן ביצה מרפא כאב עיניים.

לעיניים אדומות: יערב קמח שיפון בחלב ימרח מסביב לעין ויחבוש לזמן מה.

לפאב עיניים: ימנע מאכילת בשר ושתיית יין, ויתמיד באכילת פירות וירקות קרים.

(ספר רפואת שלימה – מאת הרב יצחק פתח זצ"ל)

לרפישת הספר יש לפנות למספר 0527655652/3

עורך: יאיר אריאל

בברכת שבת שלום

סיפר הגה"צ רבי מנחם מנדל טוביאס אב"ד דרכי שמואל: בשעתו השתתפתי בנישואי הגר"מ גרוס שליט"א שהתקיימה בה' באלול.

בשעת השמחה ישב על ידי יהודי מבוגר, ושמו ר' יצחק יעקב ציינוירט, ודיברנו, ואמרתי לו תוך הדברים שבעוד כמה ימים חל יום ההילולא של הרה"ק ר' שלום יוסף בנו בכורו של הרה"ק מרוזין, שחל ב"א אלול. אמר לי היהודי: "אני זכיתי לראותו". עמדתי משתומם, כיצד יתכן הדבר (שהרי נסתלק בשנת תרי"א), וסיפר לי שהוא התגורר בגרמניה בעיר לייפציג מקום מנוחתו של הרה"ק. כאשר עלה היטלר ימ"ש לשלטון, לא התחילו הצרות מיד, אלא התגברו בהדרגה. הוא היה משפיל את כבודם של ישראל, ופקדו עליהם לפנות את בתי החיים למקום אחר, כדי להשפיל אותם על ידי הוצאת מתי ישראל רח"ל, וציוו על בני ישראל לעשות מלאכה זו. וגם הוא היה בין אותם שהשלטונות צוו עליהם לעשות את הדבר. וסיפר שכאשר עמדו לפנות את בית החיים שבעיר לייפציג, עמד שם מהנדס שהיה מנהל העבודה, והשגיח עליהם בעבודתם. כשהגיעו לציונו הק' של הרה"ק רבי שלום יוסף, פנו היהודים למנהל העבודה ואמרו לו שכאן קבור רבינו גדול, והם מבקשים להוציא את כל הארון הקדוש. אבל הוא לא הסכים לוותר להם, ואמר להם שמה שמצאו בכל הקברים ימצאו גם כאן. בלית ברירה פתחו את הציון הקדוש, והרימו את הקרש של הארון. עצם הדבר שהקרש היה קיים, גם בזה היה כבר פלא, כי מטבע העץ שהוא נרקב בארץ לאחר שנים, והיה כבר למעלה משמונים שנה לאחר הסתלקותו. והנה כשהרימו את הקרש ראו כולם איך שצורת קדשו נותרה שלימה, עם הדיקנא קדישא והעינים הקדושות והמצח הקדוש. "עמדנו כולנו המומים", סיפר היהודי, "וכשהגיע המהנדס הודיע גם הוא. הוא הסתכל על המצבה ואמר בגרמנית: 'הוא כבר קבור למעלה משמונים ושבע שנה', והוסיף שהוא כבר עובד בעבודה זו למעלה משלושים שנה (אצל הגויים מצוי שחופרים קברים כדי לחסוך במקום) ועדיין לא נפגע עם מקרה כזה. "וסיפר אז המנהדס, שבאמת אביו ואמו יהודים. הוא היה יהודי מתבולל ה' ירחם. והוסיף: 'חבל שלא חינכו אותי בחינוך דתי'. כשראה את קדושת הצדיק, הוא הוזיל דמעה. ולאחר מכן העבירו את קברו הק' למקום אחר, ושם מנוחתו כבוד. לאחר מכן פרסמו דבר זה בעיתונות הגרמנית הרשמית של אז, והתפארו איזה דברים נפלאים יש במדינתם.

סיפור

היה זה לפני כ-12 שנים, בבית משפחת פ. בבני ברק, בשעת ערב נעימה. הרב פ., ראש המשפחה, ישב וסעד את ארוחת הערב, כשלתע חש כאב עז מפלח את בטנו, כאילו חרב חדה ננעצת בו. הוא ניסה להרגיע את הכאב במשככי כאבים, ומשאלו לא הועילו - פנה לחדר המיון בבית החולים, לבדיקה דחופה. בבית החולים התברר שיש לו אבן קטנה בקיבה, והאבן הזו נעה ומסתובבת בתוככי הקיבה, מייסרת אותו בכאבים עזים. הרופאים הציעו טיפול תרופתי שספק יועיל, ואם לאו - אין מנוס מניתוח. הוא החל בטיפול, אולם הכאבים התחזקו. הוא חש שכאשר אינו תחת השפעת משככי כאבים - חיייו אינם חיים. הוא לא מסוגל להתרכז, מתקשה להירדם, נע ונד בבית כאחוז תזזית. הרופאים הבינו כי אין מנוס, וקבעו מועד לניתוח. בשבת שלפני הניתוח, יושב הרב פ. בסעודת השבת יחד עם כמה מבני משפחתו, ולפתע אחד מהם שואל אותו האם בשכונת ילדותו התגוררה אשה מוזרה בשם 'רחל לאה', והאם הכיר אותה. זכרונותיו הפליגו לאחור אל מחוזות ילדותו, אכן כן - היתה גם היתה אשה כזו, היא נחשבה כאינה בריאה בנפשה, ולא מעט פעמים נהגו הילדים לבצע מעשי קונדס על חשבונה. הוא הוסיף ונזכר עוד, כי במשך תקופה מסויימת אותה 'רחל לאה' נטפלה לאמו ע"ה, ומתוך שגעונותיה רדפה אחריה וצעקה בגנותה. והוא - כילד, ומבלי שהתבקש כמובן, לחס את מלחמת אמו והשיב ל'רחל לאה' זו מנה אחת אפיים, רדף אחריה והציק לה במידה גדושה ובלתי נעימה... לפתע, הדבר היכה בו כברק: רגע, מהיכן נזכר אותו בן משפחה לשאול על 'רחל לאה' יהיה דווקא עכשיו? מה טעם עלה שמה בזכרונו? מהו צירוף המקרים הזה, שהוא יושב בסעודת שבת כמה ימים לפני ניתוח מורכב, ומישהו מזכיר לו על אשה בה התעלל בילדותו!! ואם לא די בכך, כמהלומת פטיש אימתנית הכתה בו המחשבה: הלא השם 'רחל לאה' - מוכר לו היטב, ממקום אחר. זה שמה המלא של אשת נעוריו, אשר נפטרה עליו בטרם עת, הותירה אותו אלמן כאוב ומצולק. רגע, יכול להיות קשר בין הדברים? היתכן שהאסון שפקד את 'רחל לאה' רעייתו, נגרם או קשור ל'רחל לאה' בה התעלל בנעוריו? ומה הקשר להיזכר בזה בדיוק עכשיו, רגע לפני הניתוח בקיבה!! הוא חש שראשו סחרחר עליו, ביקש לצאת לאוויר הפתוח ולשאוף אוויר צח. מוחו הוטרד במחשבות קשות, צירוף השמות והמקרים - לא נראה לו מקרי כלל. שעות אחדות התהלך ולבו בל עמו, וביום ראשון בבוקר שם פעמיו אל מורי ורבי, כ"ק האדמו"ר בעל ה'באר יעקב' מנדבורנה ז"ל, שפך את לבו בפניו, וכשעיניו זולגות דמעות שאל: האם כל מה שעובר עליי הוא כפרה לאותו חטא נורא, כשציערתי את 'רחל לאה' האומללה?! האם בתחילה נפטרה עליי רעייתי בטרם עת בטרדיה נוראית שהרסה את חיי, ועדיין לא כופר החטא ונגזרו עליי ייסורים נוספים? מה עלי לעשות!! הרבי הקשיב לו בקשב רב, ועיניו נתכסו שרעפים. שאלות כאלה נוגעות לרבדים העמוקים והנסתרים ביותר של חשבוננו של עולם, מי יודע מה קורה בשמי מעלה וכיצד מתנהל פנקס החשבונות שם. ובכל זאת, בתום הרהור ארוך, השיב לו הרבי: לכאורה, הדבר ברור כי יש קשר בין הדברים. עצתי לך לפעול לפייס את אותה 'רחל לאה', שאומנם אינה בין החיים, אולם יש דרך לפייסה גם בעולם העליון. הואיל ואתה כהן לא תוכל לפנות לקברה ולבקש את מחילתה שם, אולם תוכל להדליק נר לעילוי נשמתה במשך שבוע ימים, ובהדלקת הנר אמור את שמה המלא ותבקש את סליחתה. ואולי, אולי בזכות העובדה שאתה עושה טובה ונחת רוח לנשמתה בגנוי מרומים, היא תואיל להסיר את קפידתה מעליך!! הרבי בירך אותו בחום, והאיש יצא את החדר בצעדים מאוששים ועצובים גם יחד. לפי התמונה המצטיירת, יש לו עצמו חלק לא קטן באסון הנורא שפקד אותו, כשאשתו הסתלקה מהעולם בטרם עת. אולם נראה כי לפחות עתה יש לו מה לעשות, אולי נפתח הפתח לרצות את נשמת אותה אשה אומללה, ולכל הפחות יימנעו ממנו צרות נוספות! הוא שב הביתה, מיהר לברר את שם אביה של 'רחל לאה' היא, והדליק מיד נר נשמה לטובת נשמתה. בהדלקת הנר, זלגו עיניו דמעות של חרטת אמת, והוא ביקש את סליחתה מעומק הלב. דקות ארוכות עמד על יד השלהבת המרצדת, ביקש והתחנן כי תמחל לו על הפגיעה, שתסיר את קפידתה, שתפתח לו פתח לחיים מאושרים נטולי אסונות וייסורים 48! שעות אחר כך, הוא התייצב לניתוח. רגע לפני הוכנס לצילום אחרון, המוודא שהכל נותר בעינו. ואז - - - הרופאים נתקפו הלם ואלם גם יחד. לאחר שבועות בהם הוא טופל תרופתית והדבר לא הועיל - דווקא שבועיים ללא כל טיפול העלימו את האבן כלא היתה. היא פשוט התאדתה מהקיבה ואיננה, בלי כל טיפול תרופתי! וכשהרב פ. סיפר לנו את הסיפור, הוסיף ואמר: 'טיפול תרופתי באמת לא היה, היה טיפול מעמיק בהרבה. האבן לא נעלמה סתם כך, הסיבה להיווצרותה נעלמה. אותה פגיעה נושנה נמחקה ואיננה, ולכן אין עוד טעם באבן המיותרת, המסיבה נזק וצער כה רב! אחים יקרים, סיפורו של הרב פ. הוא תמרור אזהרה, ובד בבד נושא עמו מסר של חיזוק. הנה כי כן, מתברר כי פגיעה שלא נמחלת - עשויה לחולל נזקים נוראיים לאורך שנים, בכוחה לייצר אסונות ומכאובים קשים ומייסרים, גם בחלופי עשורים ממועד הפגיעה. ולא פחות חשוב - מתברר כי בכוח המחילה לנקות ולמחוק את הרושם של הפגיעה והצער, ולהשיב את האדם לחיים זכים ונקיים, נטולי קפידות מפגיעות ישנות! עכשיו הזמן להבין את המסר. הרי איננו רוצים באמת להזיק לאיש, גם אם הוא פגע בנו או חטא כלפינו, ולפיכך הבה נמהר לנצל את הימים הללו כדי למחול ולסלוח לכל מי שפגע בנו, בכל פגיעה שהיא, מכל הלב. ולא פחות חשוב - אם אנחנו פגענו במישהו חלילה, נזכור כי הפגיעה נותרת, חותמה ניכר, רישומה נותר. הבה נבקש סליחה מעומק הלב, נוודא כי סלחו ומחלו לנו והפגיעה הזו נמחקה לחלוטין. כך השלכותיה לא ילכו אותנו חלילה וחס לאורך ימים!